

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem Komořany 146, Rousínov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru správnímu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2011, č.j. JMK 150575/2010, sp. zn. S-JMK 150575/2010 OSP,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 21.6.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2011, č.j. JMK 150575/2010, sp. zn. S-JMK 150575/2010 OSP, kterým byl na základě odvolání žalobce změněn platební výměr vydaný Městským

úřadem Velké Pavlovice ze dne 20.9.2010, č.j. 2257/2010 (dále jen „platební výměr správce poplatku“). Platebním výměrem správce poplatku vyměřil žalobci místní poplatek za jiné technické herní zařízení, za 2 ks jiného technického herního zařízení, za období třetího čtvrtletí 2010 – měsíce září 2010 a období čtvrtého čtvrtletí 2010 – měsíce říjen, listopad a prosinec 2010, v celkové výši 13.333 Kč. Žalovaný následně změnil výrokovou část platebního výměru a to tak, že výrok po provedené změně zní:

„Podle ust. § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), dle obecně závazné vyhlášky města Velké Pavlovice č. 2/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) Vám jako právnické osobě splňující podmínky pro vznik poplatkové povinnosti dle § 10a zákona o místních poplatcích vyměříme poplatek za 2 ks technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí v provozovně ve Velkých Pavlovicích – restaurace u Ferdinanda, Hlavní 10 a to:

- 1) Interaktivní videoloterijní terminál model ML, výrobní číslo 413365, datum uvedení do provozu 1.2.2010*
- 2) Interaktivní videoloterijní terminál model ML, výrobní číslo 413366, datum uvedení do provozu 1.2.2010*

V celkové výši 3.261,- Kč (slovy tři tisíce dvě stě šedesát jedna koruna česká), což představuje místní poplatek za 2 ks jiného technického herního zařízení za poplatkové období třetího čtvrtletí – měsíce září 2010.

Výše vyměřený poplatek zaplatte do 30 dnů ode dne doručení tohoto platebního výměru na účet města Velké Pavlovice č. 2425651/0100 vedený u KB Velké Pavlovice, variabilní symbol 1347, konstantní symbol 0308.“

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že správce poplatku pochybil, když vydal platební výměr před uplynutím doby splatnosti poplatku, která je stanovena v obecně závazné vyhlášce města Velké Pavlovice č. 2/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen „vyhláška č. 2/2010“) v čl. 8 odst. 1 písm. c) pravidelnými splátkami, které jsou splatné v případě první splátky 60. dne po zahájení provozu a každá další splátka vždy do 30. dne příslušného kalendářního čtvrtletí. Správce poplatku dle žalovaného pochybil, neboť jedním platebním výměrem současně vyměřil poplatek za dvě poplatková období, porušil tak ust. § 134 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl pouze jedno z původně vyměřovaných poplatkových období (září 2010) a zavázal správce poplatku k novému vyměření místního poplatku samostatným platebním výměrem za zbývajících poplatkových období, tj. říjen-prosinec 2010. Dále žalovaný změnil výrok rozhodnutí i v části týkající se výše vyměřeného poplatku, přičemž správcí poplatku vytkl, že jeho rozhodnutí neobsahuje způsob výpočtu poplatku v případě, že je poplatek vyměřen pouze na poměrnou část zdaňovacího období. Přestože žalovaný změnil jak výrok, tak i odůvodnění platebního výměru, neshledal důvody pro zrušení platebního výměru, neboť žalovaným byly vytýkané vady napraveny.

II. Obsah žaloby:

První uplatněnou námitkou je námitka směřující proti legislativnímu procesu přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě, kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 15.2.2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č. 183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce považuje platební výměry správce poplatku za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být považováno za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a co je následně předmětem místního poplatku vyměřeného na základě vyhlášky č. 2/2010, resp. zákona o místních poplatcích. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že by měly být zpoplatněny jednotlivé koncové terminály, ale pouze centrální loterní systém jako celek lze považovat ze technické herní zařízení ve smyslu zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je text novely č. 183/2010 Sb. nesrozumitelný, neboť používá pojem „výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. Pod pojmem jiné technické herní zařízení je dle žalobce třeba rozumět funkčně celistvý herní systém, a nikoli pouze koncová zobrazovací zařízení. Není tak možné vyměřovat poplatek za každý videoloterijní terminál, neboť tento není schopen samostatně realizovat hru. Samostatný videoloterijní terminál je pak součástí technického herního zařízení centrálního loterního systému, který je povolován jako celek. Pokud by nebyl názor žalobce o neaplikovatelnosti § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích akceptován, je žalobce toho názoru, že je nutné pojem „jiné technické herní zařízení“ interpretovat ve smyslu zákona o loteriích. Pak by dle žalobce odpovídal pojmu „jiné technické herní zařízení“ pojem „jiná hra povolovaná Ministerstvem financí“ a touto hrou se pak rozumí centrální loterní systém. Naopak interaktivní videoloterijní terminál nemůže být považován za herní zařízení ve smyslu zákona o loteriích, protože postrádá způsobilost k naplnění sázkového vztahu, ale je nutné jej považovat pouze za zobrazovací jednotku centrálního loterního systému.

Dále žalobce napadá vyhlášku č. 2/2010. Podle žalobce by text obecně závazné vyhlášky měl zpřesňovat nejasná ustanovení zákona o místních poplatcích, jelikož k zákonu o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, měla právě obecně závazná vyhláška vyložit pojem „*jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“. Na podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2009, č.j. 2 As 13/2009-78 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.1.2008, č.j. 2 Afs 107/2007-168.

Žalobce zdůrazňuje, že u místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu není zachován princip ekvivalence. Žalobce zdůrazňuje i skutečnost, že tato forma loterie je již jednou zpoplatněna formou správního poplatku podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“).

Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že byl místními poplatky zatížen neústavně konformním způsobem, jelikož díky tomu, že novela provedená zák. č. 183/2010 Sb. byla přijata jako novela zákona o podpoře sportu, je nutné za adresáty místních poplatků za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí považovat pouze takové subjekty, jichž se prvotně týká zákon o podpoře sportu. Žalobce se necítí být adresátem uvedených místních poplatků.

Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje podle žalobce dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate* - v pochybnostech ve prospěch poplatníka či soukromé osoby. Žalobce na podporu svých tvrzení uvádí judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

Žalobce dále nesouhlasí se závěry Metodického sdělení Ministerstva financí vydaného odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování dne 6.8.2010 (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně výkladu pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, podle kterého je pod tímto pojmem nutné rozumět nejen centrální jednotku, ale i místní kontrolní jednotku a samotné koncové terminály. Takto provedený výklad pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je dle žalobce nesprávný, nedostatečně odůvodněný a nezávazný. Podpora tohoto výkladu faktem, že se povolení vydává nejen pro centrální jednotku, ale i pro koncový terminál, neodpovídá skutečnosti, neboť je povolována vždy hra provozovaná prostřednictvím jednoho funkčně nedělitelného centrálního loterního systému a nejsou povolovány jednotlivé koncové terminály. Metodické sdělení nezohlednilo systematiku a základní principy loterního zákona, ale nevzalo v úvahu ani technické řešení centrálního loterního systému. Metodické sdělení není dle žalobce závazné, ale jedná se pouze toliko o jeden z možných výkladů příslušného pojmu a obce se tímto nezávazným stanoviskem v rámci přenesené působnosti neřídí.

Na závěr žalobce uvádí, že žalovaný měl odvolání postoupit odvolacímu orgánu, který by o oprávném prostředku rozhodl.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření doručeném Krajskému soudu v Brně dne 7.11.2011 odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde s jednotlivými žalobcem uplatněnými žalobními body vypořádal. K ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2010 Sb. žalovaný uvádí, že dokud o protiústavnosti předpisu nerozhodl Ústavní soud, jedná se o předpis obecně závazný. Orgány veřejné správy nejsou oprávněny o protiústavnosti předpisu rozhodovat. Dokud není Ústavním soudem, o protiústavnosti předpisu rozhodnuto, nelze předjímat, že na jeho základě došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“ pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o zařízení sloužící k provozování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení ministerstva financí, přičemž koncová zařízení centrálního loterního systému tyto podmínky splňují. K námitce týkající se vyhlášky č. 2/2010 žalovaný uvádí, že tato vyhláška byla vydána v zákonných i ústavních mezích. Žalovaný uvádí, že obecně závazné vyhlášky nelze považovat za výkladový předpis ve vztahu k zákonu o místních poplatcích, jelikož by pak jednotliví poplatníci byli mezi sebou v nerovném postavení. Žalobcem uvedené judikatura je dle žalovaného v souzené věci nepoužitelná, neboť se jedná o problematiku převzetí neurčitého právního pojmu do textu obecně závazné vyhlášky. Judikatura uváděná k principu ekvivalence dle žalovaného také nedopadá na předmětný skutkový stav. K zatížení žalobce místními poplatky ústavně nekonformním způsobem dle žalovaného nedošlo a žalobcem uváděná judikatura je dle žalovaného opět nepřiléhavá. K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvádí, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat. Žalobcem uváděnou judikaturu žalovaný rovněž v souzeném případě nepovažuje za přiléhavou, jelikož v souzeném případě nelze hovořit o konkurenci výkladových metod vedoucích k různým závěrům, ale o výklad neurčitého právního pojmu. K námitkám směřujícím proti metodickému sdělení žalovaný uvádí, že se zcela ztotožňuje s názorem žalobce, že jím není vázán. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí odůvodnil vyměření místního poplatku, aniž by však své odůvodnění opíral o metodické sdělení. Požadavek žalobce na postoupení odvolání odvolacímu orgánu, který by o opravném prostředku rozhodl, je s ohledem na § 264 odst. 1 daňového řádu podle žalovaného zmatečný. Dále žalovaný odůvodnil změny platebního výměru provedené žalobou napadeným rozhodnutím.

IV.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Námitka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námitka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

S uplatněnou žalobní námitkou souvisí i námitka zatížení poplatníka místními poplatky ústavně nekonformním způsobem. Podle žalobce je nutné za adresáty místních poplatků za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu považovat pouze ty subjekty, kterých se dotýká zákon o podpoře sportu a jeho novela. Žalobce však za tento subjekt nelze považovat.

Osoba poplatníka místního poplatku je vymezena v § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, kde je stanoveno, že poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel. Na toto zákonné ustanovení pak navazuje čl. 3 vyhlášky č. 2/2010, kde je poplatník vymezen jako osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Součástí správního spisu jsou rozhodnutí Ministerstva financí, jimiž bylo povoleno provozování jednotlivých centrálních loterních systémů včetně koncových zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů, adresované žalobci. Žalobce je tak nutné považovat za poplatníka místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve smyslu § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích a čl. 3 vyhlášky č. 2/2010, a to bez ohledu na právní předpis, v souvislosti se kterým byla novelizace zákona o místních poplatcích provedena.

Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění

Žalobce považuje platební výměr správce poplatku za nezákonný z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozu centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a co je tedy předmětem místního poplatku vyměřeného na základě vyhlášky č. 2/2010. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterii nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterijních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné

od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nálezn ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit

hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“.

Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené

poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Obecně závazná vyhláška města Velké Pavlovice č. 2/2010

Žalobce napadá text vyhlášky č. 2/2010 pro použití pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ a pro její rozpor s judikaturou. Podle žalobce je tento zákonný pojem neurčitý a měl tak být obecně závaznou vyhláškou jakožto podzákonným právním předpisem zpřesněn.

Předně je nutné konstatovat, že správní soudy nemohou zasahovat do práva obcí vydávat obecně závazné vyhlášky, neboť by takovým postupem došlo k zásahu do ústavně zaručeného práva na samosprávu obcí. Soudy ve správním soudnictví nejsou nadány pravomocí přezkoumávat obecně závazné vyhlášky obcí, jelikož pro jejich přezkum jsou zákonem stanoveny jiné mechanismy. Orgány, které jsou nadány pravomocí k přezkumu obecně závazných vyhlášek jsou ministerstvo vnitra a Ústavní soud. V případě, že by správní soud dospěl k závěru, že konkrétní ustanovení obecně závazné vyhlášky je v rozporu se zákonem, takové ustanovení by neaplikoval, neboť je při své rozhodovací činnosti vázán pouze zákony a nikoli předpisy podzákonnými.

Článek 2 vyhlášky č. 2/2010 vymezuje předmět místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu takto: „*Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.*“ Článek 2 vyhlášky č. 2/2010 plně koresponduje s vymezením předmětu místního poplatku podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích. Není proto důvodu jej v souzené věci neaplikovat.

Při tvorbě obecně závazných vyhlášek musí obec zohlednit zmocňovací ustanovení § 14 zákona o místních poplatcích, které stanoví: „*poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků.*“ Ustanovení § 14 zákona o místních poplatcích uvádí oblasti, které mohou být obecně závaznou vyhláškou zpřesněny, pouze demonstrativně. Při vymezení předmětu místních poplatků však obec musí respektovat zákonnou úpravu. Soud však nesouhlasí s názorem žalovaného, že v případě zpřesnění předmětu místního poplatku dle požadavku žalobce, by bylo možné takový postup považovat za nepřipustné rozšiřování předmětu zpoplatnění nad zákonem stanovený rámec. V případě, že text obecně závazné vyhlášky používá zákonného pojmu, o jehož výkladu má žalobce nejasnosti, nelze pouze na základě subjektivního přesvědčení žalobce považovat vyhlášku č. 2/2010 za vadnou a nevyhovující závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.1.2008, č.j. 2 Afs 107/2007-168.

V souvislosti s námitkou směřující proti textu vyhlášky č. 2/2010 žalobce uplatnil též námitku absence principu ekvivalence u místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Princip ekvivalence je dle žalobce u místních poplatků jejich charakteristickým znakem, odlišující místní poplatky od daní. Nutnost naplnění znaku ekvivalence žalobce staví na závěrech rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.1.2008, č.j. 2 Afs 107/2007-168.

K této námitce soud uvádí, že v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je uvedeno: *„poplatky lze obecně vymezit jako jeden z veřejnoprávních příjmů, které veřejnoprávní subjekty ukládají jednotlivcům takovým způsobem, aby se jimi alespoň částečně kryly náklady spojené s činnostmi, vyvolané činnostmi těchto jednotlivců. Jak přesvědčivě vyložil K. Engliš (Finanční věda, Fr. Borový v Brně, 1929, str. 74 a násl.), poplatky i daně jsou autoritativně stanovené příspěvky podřízených hospodářství, „avšak daně pouze se zřetelem k únosnosti, poplatky též se zřetelem k individuálnímu prospěchu.“ Proto také „vrchní účel poplatků není nikdy výnos.“ podobně M. Bakeš konstatuje (M. Bakeš a kol., Finanční právo, 3. vyd., C. H. Beck, 2003, str. 87), že „zatímco daně jsou většinou platby neekvivalentní, za které není poskytována přímá protihodnota, a zároveň platby, které mívají spíše periodický charakter, jsou poplatky většinou vybírány jednorázově, a to v souvislosti s nějakým protiplněním ze strany státu či jeho orgánů, kraje, obce apod. Mají tedy většinou povahu určitého ekvivalentu za poskytnutí služby, vydání povolení, rozhodnutí soudu apod.“ ... Jejich smyslem totiž není naplnění veřejného rozpočtu, nýbrž nastolení jakési (byť i zcela abstraktně pojaté) reciprocity mezi poplatkem a mezi činností orgánů veřejné správy (princip ekvivalence).“*

Z uvedeného je zřejmé, že princip ekvivalence nelze považovat za pojmový znak poplatku, ale za znak obvykle se vyskytující. Absence principu ekvivalence by však neměla na oprávněnost výběru místního poplatku žádný vliv. Částečně však dle názoru soudu je možné i v místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu prvky principu ekvivalence nalézt. V důsledku provozu výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení dochází ke vzniku tzv. negativních externalit jako je vznik patologického hráčství, zvýšená konzumace alkoholu a narušování veřejného pořádku, na jejichž potírání jsou následně státem příp. obcí vynakládány finanční prostředky (léčba závislosti, ochrana bezpečnosti obecní policíí, léčba patologického hráčství, pomoc rodinám patologických hráčů, úklid veřejného prostranství, provoz protialkoholní záchytné stanice). K negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her se vyjádřil také Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10.

Dále žalobce srovnává místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu se správním poplatkem za vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Poplatek lze chápat jako peněžitou dávku zákonem stanovenou, nenávratnou, vybíranou státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi za zákonem stanovené úkony jejich orgánů. Tyto dva poplatky však nelze zaměňovat a vzájemně srovnávat s ohledem na jejich rozdílnou funkci. Místní poplatek plní funkci fiskální a regulační. Fiskální funkce místního poplatku spočívá v zajištění příjmů obce a regulační

funkce zde slouží k limitaci počtu výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Vedle toho u správního poplatku za povolení loterie a jiné obdobné hry je protiplněním vydání povolení k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích správním orgánem, jakožto nutného předpokladu pro provozování loterie či jiné podobné hry.

Porušení zásady „in dubio mitius“

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 71/2007-60 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75 tak nejsou v souzených věcech aplikovatelné.

Námítky proti metodickému sdělení Ministerstva financí

Žalobce dále zpochybňuje Metodické sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikované dne 6.8.2010 Ministerstvem financí – odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí). Podle žalobce je výklad provedený v tomto sdělení nesprávný a nedostatečně odůvodněný, neboť podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je povolována Ministerstvem financí hra provozovaná prostřednictvím jednoho funkčně nedělitelného centrálního loterního systému a v žádném případě nejsou povolovány jednotlivé koncové terminály.

K těmto námitkám krajský soud nejprve v obecné rovině uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum zákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí, jak jsou označena v záhlaví tohoto rozsudku, nikoliv citovaného metodického sdělení Ministerstva financí. Napadená správní rozhodnutí je soud povinen přezkoumat na základě konkrétních žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Námitky týkající se nesprávnosti

žalobcem poukazovaných částí zmiňovaného metodického sdělení bez přímého označení v čem konkrétně mají být žalobami napadená správní rozhodnutí nezákonná jsou proto zčásti neprojednatelná a zčásti jsou na samé hranici projednatelnosti.

Předmětné metodické sdělení se zabývá dvěma okruhy otázek. Nejprve otázkou, zda „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. Metodické sdělení přitom vyslovilo kladnou odpověď na danou otázku. Druhou otázkou, kterou se metodické sdělení zabývá je, zda předmětem místního poplatku jsou povolená technická herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. V metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolená technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv.

Žalobce v podané žalobě napadá právě první okruh otázek, tedy závěr, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“.

Námítka subsumace interaktivního videoloterijního terminálu pod pojem technického herního zařízení (zejména ve smyslu zákona o místních poplatcích) byla soudem řešena výše. V této části proto soud pouze odkazuje na výše uvedené vypořádání.

Pouze na okraj soud poznamenává, že skutečnost, zda byl žalovaným proveden výklad pojmu na základě výše citovaného Metodického sdělení Ministerstva financí není pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí podstatná, neboť vymezení předmětu místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení bylo provedeno zcela v souladu s teleologickým výkladem zákona o místních poplatcích.

V závěru žaloby žalobce uvádí požadavek, aby žalovaný postoupil odvolání odvolacímu orgánu, který by o podaném oprávněm prostředku rozhodl ve smyslu § 50 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Tento požadavek se s ohledem na souzenou věc jeví zmatečným, neboť žalovaný je orgánem, který řádně rozhodl o podaném odvolání jako příslušný odvolací orgán ve smyslu § 114 odst. 1 daňového řádu. Žalobce opomněl zohlednit, že od 1.1.2011 je účinným předpisem v oblasti správy daní a poplatků daňový řád. Ten v ustanovení § 264 odst. 1 stanoví, že řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení daňového řádu, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Žalovaný tak již podle zákona o správě daní a poplatků nepostupoval, ale aplikoval ustanovení daňového řádu.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích

a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímo potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu